

han overhovedet intet som helst til, og det interesserer ham ikke. Der maa da være Anledning til fra denne Plads at spørge det ærede Medlem: Paa hvis Vegne optræder det ærede Medlem her i Dag? Thi optræder han alene som Ordfører for sig selv og sine egne Anskuelser, saa kan han maaske stille sig paa dette ganske abstrakte Stade, som han i Dag forsøger at indtage; men hvis det ærede Medlem, som jeg har antaget, og som det ganske sikkert almindeligt antages, i denne Sag optræder som Ordfører for dit Parti — ja, saa synes jeg rigtig nok, at den Stilling, det ærede Medlem her fremstiller sig selv i, er ganske og aldeles uholdbar. Thi vil man optræde her og modsætte sig Vedtagelsen af det Lovforslag, som vi her har til Behandling, saa maa man have sat sig ind i den Sags Forhistorie, som dette Forslag angaar, og saa er det ens Pligt ogsaa at søge Oplysning om, hvorledes hele dette Forhold har ligget i de sidste Maaneder gennem den Behandling, det har været Genstand for gennem Pressen. Jeg forstaaer saa godt, at det ærede Medlem ikke har følt Behag ved at skulle i Gang med dette Arbejde. Det, som man dér har skullet arbejde sig igennem, har ingenhunde alt sammen været vellugtende, og i og for sig kunde det jo derfor siges at tjene det ærede Medlem til Ære, at han ikke har villet røre derved, men saa burde det ærede Medlem have afstaaet fra den Ære, som det maa antages, at han ogsaa selv mener, han i Dag nyder ved at optræde som Ordfører for sit Parti.

Her i Landet gør disse Skrivelser efter min Formening ikke synderlig Skade. Den store brede Befolkning her i Landet er klar over, at den Forfølgelsesrabies, kan jeg gerne sige, som fra et enkelt Presseorgan og dets Eftersnakkeres Side er blevet etableret overfor et enkelt Medlem af Regeringen i de sidste Maaneder, bunder kun i Forhold, som i Virkeligheden er denne Sag og dette Lovforslag ganske uvedkommende, men en helt anden Sag er det, hvorledes disse Skrivelser opfattes udenfor Landets Grænser. Og dér har vi ikke blot set, at de har givet Anledning til Kommentarer i Udlandets og ganske særlig i den tyske Presse — Kommentarer, som er byggede paa disse for en væsentlig Del fuldkommen urigtige Historier, som er blevet kolporteret gennem dette gentagne Gange nævnte Organ —, men vi har ogsaa set, at de i selve den tyske Rigsdag har givet Anledning til Forhandling. Og vi behøver ikke at nære Tvivl om, at vide Kredse nede i Sønderjylland baade Nord og Syd for den nye Grænse, som ikke har Lejlighed til i alle

Enkeltheder at sætte sig ind i de Sagers Realitet, som paa en saa letfærdig Maade kommenteres i „Social-Demokraten“, at de ved den Aand og den Tendens, der gaar gennem alt dette, fyldes med Utilbøjelighed til at bøje sig ind under det Forsoningsarbejde nede i det gamle danske Land, som vi alle sammen efter Evne ønsker at bidrage til. De socialdemokratiske Angreb paa denne Lovgivning og paa den udøvende Magt, som i denne Sammenhæng er rettede her, giver Genlyd udenfor vort Lands Grænser til Skade for Danmarks Interesser og til Skade for den Hovedinteresse, som det for Fremtidens Skyld er nødvendigt at pleje i Sønderjylland, saa vidt muligt at slette de nationale Skel og saa vidt muligt at fremme en Forsoningens Aand i Stedet for den Stridens Aand, der hidtil har hersket dernede. Under disse Omstændigheder forekommer det mig, at man med et mildt Udtryk har Lov til at betegne denne Optræden fra et enkelt Partis Side, underbygget saa svagt, som Tilfældet er, som fuldkommen utilbørlig og paa denne Baggrund at betegne den socialdemokratiske Ordførers Optræden i Dag og hans fuldstændige Uvidenhed om de Spørgsmaal, det her drejer sig om, som mildest talt mærkelige.

Steincke: Det ærede Medlem (Kragh), der nu talte, beklæder jo i det civile Liv den Stilling at være Opdrager for Ungdommen. Jeg har faaet det Indtryk af den Tale, han holdt nu, at han mener, at han i og for sig er udnævnt til at beklæde samme Stilling herinde, og at jeg repræsenterer Ungdommen. Jeg skal sige til ham, at jeg har aldeles ikke den Opfattelse, og jeg trænger aldeles ikke til hans Manuduktion eller Undervisning i, hvad jeg skal sætte mig ind i, og hvad jeg ikke skal sætte mig ind i, eller hvordan jeg i det hele skal optræde. Jeg tilbageviser derfor ganske hans Udtalelser i saa Henseende og vil overhovedet ikke beskæftige mig med dem.

Agitationen er ikke, som det ærede Medlem sagde, fra socialdemokratisk Side med Hensyn til dette Lovforslag rejst i Pressen. Modstanden mod dette Lovforslag fra vor Side er aldeles ikke rejst i Pressen; Modstanden mod dette Lovforslag er af mig personlig rejst i Fjor under den radikale Regering, idet jeg sagde: Vi gaar ikke længere med til denne ekstraordinære Lovgivnings Fortsættelse, medmindre vi i et Udvalg faar saadanne Oplysninger, at denne Lovgivning synes os nødvendig. Ud fra denne Betragtning er det, at jeg ikke interesserer mig for den Pressepolemik, der har